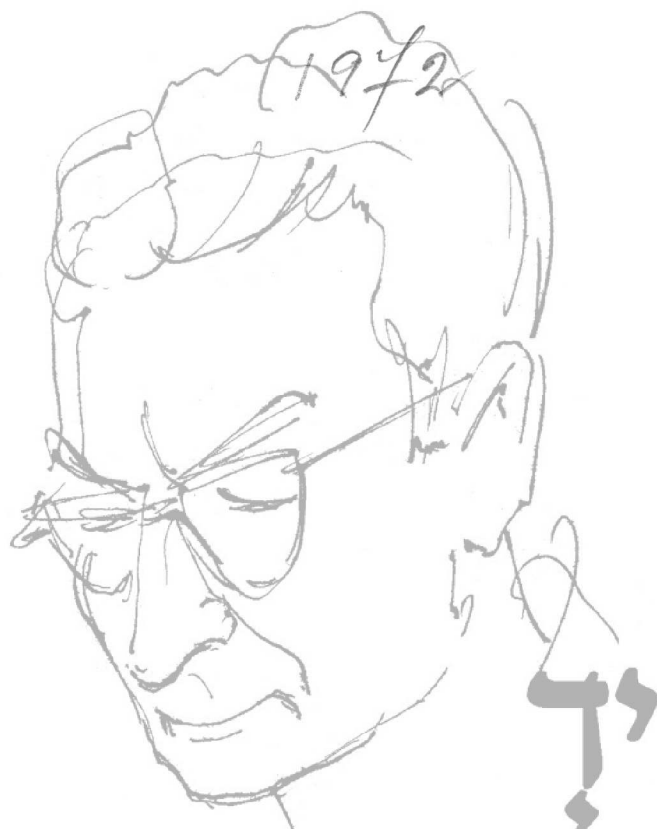

גנזך יד למורשת: זיים הזז	
1.1A	סימן
1:102	תיק

אפק זפניס אאפק

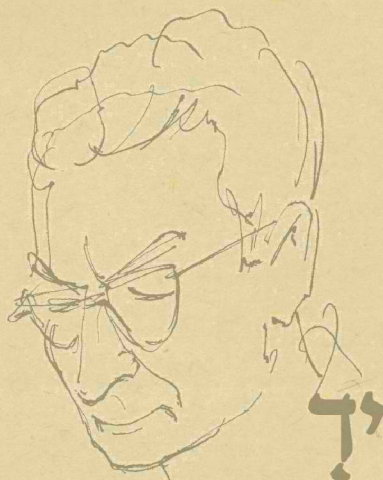
יד
למורשת
חיים הזז

כל הזכויות שמורות

אני יודע שאתם לא יודעים את זה

10

יד
למורשת
חיים הזז

כל הזכויות שמורות

אופק לפני אופק

דורות, מידות, ערכים, מושגים משתנים. דבר אחד אין משתנה: שאיפת האדם לגאולה. מדור לדור משחקת ההיסטוריה את בקץ הימים שלה. הגיבור הנצחי על כמת ההיסטוריה - משיח. זו הטרגדיה האנושית הגדולה: משיח, ולעולם משיח שקר, שהרי אין משיח אמת אלא מעבר לדברי=הימים.

המשיחיות יצירת רוחנו היא. לידתה בחיי האדם, בחיי כל אדם, שהם טרגיים ~~אין טרגיים~~ ביסודם, שיש בהם משום חבלו של משיח. לפי ההגדה התלמודית זו הופעה קוסמית. וכן נאמר: שמו של משיח נברא קודם שנברא העולם. משמע הוא חלק ~~אין חלק~~ אינטגרלי בעולם ואי אפשר לעולם בלעדיו. המשיחיות לידתה בחיי האדם ונתינתה לעולם מפי העם היהודי. היא נגלתה עלינו כיום שחרב בית=המקדש וגלתה עמנו לבגן שלהבות הגלות. היא היתה לחם יומנו, הנגלה והנסתר שלנו, הספירה העליונה שלנו וחזון לבנו. בזכותה נחיימנו ובאנו עד הלום. ועדיין רחוקה היא מאתנו כמות שהיתה, אופק לפניים מאופק. מלחמה למשיחיות בארציות, בקיים. הקיים מנצח לשעה ולחזון משלה לדורות.

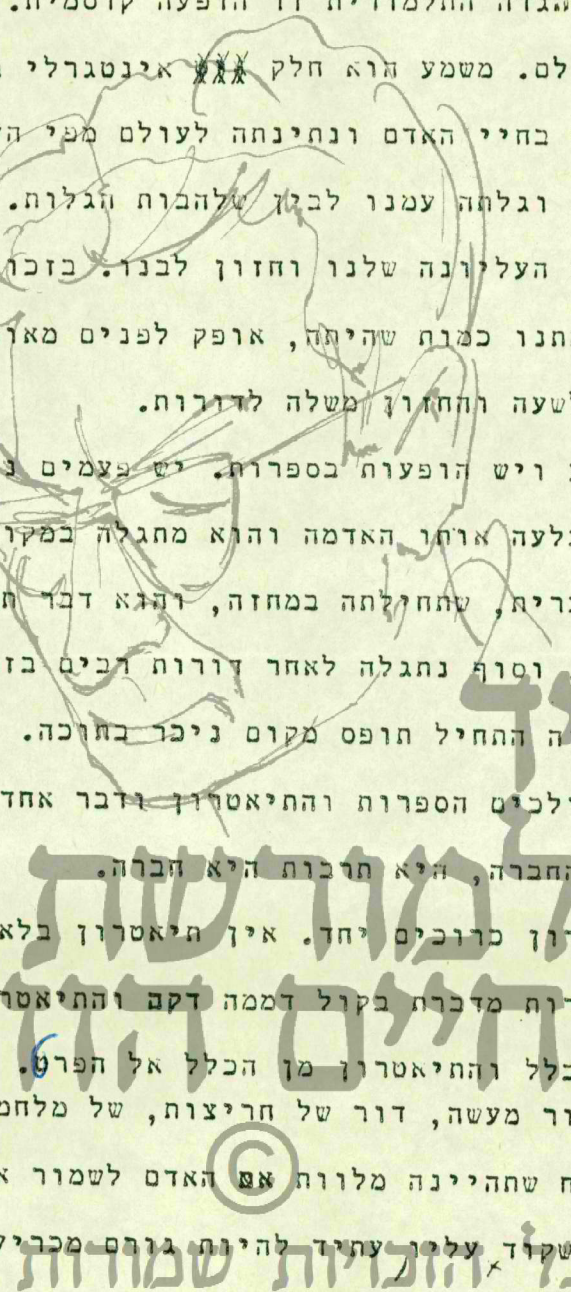
יש הופעות בטבע ויש הופעות בספרות. יש פעמים נהר מושך מימיו ~~אין מושך~~ והולך ונעלם פתאום כאילו בלעה אותו האדמה והוא מתגלה במקום אחר, מהלך כמה ימים. כדבר הזה אירע לספרות העברית, שתחילתה במחזה, והוא דבר חמוה, שכן לא חייבה המציאות של העם היהודי מחזה, וסוף נתגלה לאחר דורות רבים בזמן הזה. עכשיו חוזרת הספרות העברית לעיקרה. המחזה התחיל תופס מקום ניכר בתוכה.

בשני שבילים הולכים הספרות והתיאטרון ודבר אחד הם עושים: תרבות. תרבות היא קלסטר=פנים של החברה, היא תרבות היא חברה.

הספרות והתיאטרון כרוכים יחד. אין תיאטרון בלא ספרות. התיאטרון עושה מה שהספרות אומרת. הספרות מדברת בקול דממה דקה והתיאטרון בקול ענוה=גבורה. הספרות הולכת מן הפרט אל הכלל והתיאטרון מן הכלל אל הפרט.

בדורנו שהוא דור מעשה, דור של חריצות, של מלחמות, של סכנת חורבן עולם, צורך יש ביצירת=רוח שתהיינה מלוות את האדם לשמור אותו ממעשה ידיו.

התיאטרון, אם נשקוד עליו עתיד להיות גורם מכריע לעיצוב דמותנו בפנים ולחזון לנו בחוץ.

דיברתי לאחר הוצאת "הקף הוואק" להוצאת לפני אופק
 העיתון הספר העיתון "הקף הוואק" להוצאת לפני אופק, ביום 23 בספט
 1972, 23 בספטמבר 1972

אלוף זפניץ מאופק

דורות, מידות, ערכים, מושגים משתנים. דבר אחד אין משתנה: שאיפת האדם לגאולה. מדור לדור משחקת ההיסטוריה את בקץ הימים שלה. הגיבור הנצחי על כמת ההיסטוריה - משיח. זו הסרגדיה האנושית הגדולה: משיח, ולעולם משיח שקר, שהרי אין משיח אמת אלא מעבר לדברי=הימים.

המשיחיות יצירת רוחנו היא.

לידתה בחיי האדם, בחיי כל אדם, שהם טרגיים ~~מאז~~ ביסודם, שיש בהם משום חבלו של משיח. לפי ההגדה התלמודית זו הופעה קוסמית. וכן נאמר: שמו של משיח נברא קודם שנברא העולם. משמע הוא חלק ~~מאז~~ אינטגרלי בעולם ואי אפשר לעולם בלעדיו. המשיחיות לידתה בחיי האדם ונחיתתה לעולם מפי העם היהודי. היא נגלחה עלינו ביום שחרב בית=המקדש ונגלחה עמנו לבין שלהבות הגלות. היא היתה לחם יומנו, הנגלה והנסתר שלנו, הספירה העליונה שלנו וחזון לבנו. בזכותה נתקיימנו ובאנו עד הלום. ועדיין רחוקה היא מאתנו כמות שהיתה, אופק לפניס מאופק. מלחמה למשיחיות בארציות, בקיים. הקיים מנצח לשעה והחזון משלה לדורות.

יש הופעות בטבע ויש הופעות בספרות. יש פעמים נהר מושך מימיו ~~מאז~~ והולך ונעלם פתאום כאילו בלעה אותו האדמה והוא מתגלה במקום אחר, מהלך כמה ימים. כדבר הזה אירע לספרות העברית, שתחילתה במחזה, והוא דבר תמוה, שכן לא חייבה המציאות של העם היהודי מחזה, וסוף נתגלה לאחר דורות רבים בזמן הזה. עכשיו חוזרת הספרות העברית לעיקרה. המחזה התחיל תופס מקום ניכר בתוכה.

בשני שבילים הולכים הספרות והתיאטרון ודבר אחד הם עושים: תרבות. תרבות היא קלסתר=פנים של החברה, כל התרבות היא חברה.

הספרות והתיאטרון כרוכים יחד. אין תיאטרון בלא ספרות. התיאטרון עושה מה שהספרות אומרת. הספרות מדברת בקול דממה דקה והתיאטרון בקול ענות=גבורה. הספרות הולכת מן הפרט אל הכלל והתיאטרון מן הכלל אל הפרט. כדורנו שהוא דור מעשה, דור של חריצות, של מלחמות, של סכנת חורבן עולם, צורך יש ביצירות=רוח שתהיינה מלוות אפ האדם לשמור אותו ממעשה ידיו.

התיאטרון, אם נשקוד עליו, עתיד להיות גורם מכריע לעיצוב דמותנו בפנים ולחזון לבנו בחוץ.

אופק לפני אופק

דורות, מידות, ערכים, מושגים משתנים. דבר אחד אין משתנה: שאיפת האדם

לגאולה. מדור לדור משחקת ההיסטוריה את בקץ הימים שלה. הגיבור הנצחי על כמת
ההיסטוריה - משיח. זו הטרגדיה האנושית הגדולה: משיח, ולעולם משיח שקר, שהרי אין
משיח אמת אלא מעבר לדברי=הימים.
המשיחיות יצירת רוחנו היא.

לידתה בחיי האדם, בחיי כל אדם, שהם טרגיים ~~אנושיים~~ ביסודם, שיש בהם משום
חבלו של משיח. לפי ההגדה התלמודית זו הופעה קוסמית. וכן נאמר: שמו של משיח
נברא קודם שנברא העולם. משמע הוא חלק אינטגרלי בעולם ואי אפשר לעולם בלעדיו.
המשיחיות לידתה בחיי האדם ונתינתה לעולם מפני העם היהודי. היא נגלתה עלינו
ביום שחרב בית=המקדש ונגלתה עמנו לבין שלהבות הגלות. היא היתה לחס יומנו, הנגלה
והנסתר שלנו, הספירה העליונה שלנו וחזון לבנו. בזכותה נחקיימנו ובאנו עד הלום.
ועדיין רחוקה היא מאתנו כמת שהיתה, אופק לפני מאופק. מלחמה למשיחיות בארציות,
בקיים. הקיים מנצח לשעה והחזון משלה לדורות.

יש הופעות בטבע ויש הופעות בספרות. יש פעמים נהר מושך מימיו ~~והולך~~ והולך
ונעלם פתאום כאילו בלעה אותו האדמה והוא מתגלה במקום אחר, מהלך כמה ימים. כדבר
הזה אירע לספרות העברית, שתחילתה במחזה, והוא דבר חמוה, שכן לא חייבה המציאות
של העם היהודי מחזה, וסוף נגלה לאחר דורות רבים בזמן הזה. עכשיו חוזרת הספרות
העברית לעיקרה. המחזה התחיל תופס מקום ניכר בתוכה.

בשני שבילים הולכים הספרות והתיאטרון ודבר אחד הם עושים: תרבות. תרבות

היא קלסטר=פנים של החברה, היא תרבות היא חברה.
כל הזכיות שמורות

הספרות והתיאטרון כרוכים יחד. אין תיאטרון בלא ספרות. התיאטרון עושה מה
שהספרות אומרת. הספרות מדברת בקול דממה דקה והתיאטרון בקול ענות=גבורה. הספרות
הולכת מן הפרט אל הכלל והתיאטרון מן הכלל אל הפרט.
בדורנו שהוא דור מעשה, דור של חריצות, של מלחמות, של סכנת חורבן עולם,
צורך יש ביצירות=רוח שחיינה מלוות אפ האדם לשמור אותו ממעשה ידיו.

התיאטרון, אם נשקוד עליו, עתיד להיות גורם מכריע לעיצוב דמותנו בפנים ולחזון

לבנו בחוץ.